

Paul VERMEIRE werd geboren te Oostende op 1 juli 1928, St. Petrus en Paulusdag. Na zijn studies aan het O.-L.-Vrouwe-college te Oostende, trekt hij, door het toedoen van directeur BUTAYE, als 15-jarige naar het Hoger Sint-Lucasinstituut te Gent. Samen met Arno BRYNS, Luc VERSTRAETE en Willy BOSSCHEM vormt hij er een fameux klavertje-vier. Van het begin af staat het vast dat hij een kunstenaars-loopbaan zal volgen. Hij studeert ook aan de Steurbautschilderschool voor monumentale schilderkunst onder leiding van kunstenaar TROTTEYN. Tussenin volgt hij avondlessen voor gewone muurschilders, wat hem later te pas zal komen. In die studiejaren verliest hij respectievelijk zijn moeder (1950) en zijn vader (1951) en blijft alleen achter in het ouderlijk huis, Plantenstraat 69.

Wanneer hij in 1951 de school verlaat heeft hij eerste prijzen behaald voor tekenen, monumentale schilderkunst en werd laureaat in de decoratiekunst. Alzo is Paul VERMEIRE een veelzijdige kunstenaar. In de eerste plaats is hij een begaafd tekenaar, die zich uitleeft in houtskooltekeningen over personen met expressieve gezichten, fijne genuanceerde houdingen en gebaren, in een sfeer van schaduwvlakken. Vooral de zee, de familie en het religieuze intrigeren hem. Waardevol zijn deze tekeningen door de schoonheid van vorm en lijn, door de diepere waarde, die er insteekt en door de respectvolle weergave van de werkelijkheid, gekenmerkt door de ziel en de persoonlijkheid van de kunstenaar. Maar evenwaardig weet hij met borstel en paletmes om te gaan. Hij schildert zeer veel. Zodra hij op straat of in omgeving iets gezien heeft, haast hij zich naar huis en zet zich te schilderen.

In 1954 zoekt de zeer gekende schilder en surrealist René MARGRITTE hem op voor zijn hulp voor muurschilderijen van zijn werk in het Casino te Knokke. Zijn bekwaamheid kwam hier vooral tot uiting in dit monumentaal werk. In zijn avondlessen van muurschilder leerde hij vooral de aard der verfstoffen, eigenlijk een zekere scheikunde en dit kwam hem nu goed te pas.

Intussen huwt hij in 1956 met Yvonne VAN UFFELEN. Het gezin groeit aan in 1960 met zoon Marc en in 1964 met dochter Anneke.

In 1957 is het ook Paul VERMEIRE, die bij de Felix Timmermansherdenking te Koksijde, grote panelen, naar de vermaarde pentekeningen van Timmermans ontwerpt, die later ook in een stoet zullen worden gebruikt.

Hoe groter, hoe liever. Zo komt hij tot ontwerpen van grote fresco's en glasramen. Een groot glasraam, door hem zelf geschilderd, is te zien boven het oksaal van de Dominikankerk te Oostende. Het stelt de verschijning voor van O.L.Vrouw aan de H. Dominicus. Dit glasraam heeft een oppervlakte van 43 m².

Net als hij, volgen zijn vroegere drie medestudenten de richting van de monumentale schilder- en sierkunst, maar dit langsheen de grafische sector, terwijl Paul overheelt naar de ceramiëkkunst, die hem reeds lang weet te boeien. Hij werkt een tijdlang bij één der belangrijkste ceramiëkers in die tijd, Joost MARÉCHAL te Brugge. Daar mist hij echter

de vrije armslag. Hij beslist in 1955 zijn eigen weg te gaan en zelfstandig te werken, zoals hij het wil en het voelt. De vier keldervertrekjes in zijn huis zijn de werkplaatsen, waar hij werkt, kneedt, boetseert, knutselt, herpakt en vooral bakt in het ceramiekoven, dat hij zich heeft aangeschaft. Het begin is lastig, vaak ontmoedigend, maar hij speelt drie troeven uit : talent, bergen geduld en een onverwoestbaar vertrouwen. In 't begin maakt hij heel wat gebruiksvoorwerpen : asbakjes, haard- en tafeltegeltjes, kruisbeelden, vaasjes... Doch van elk van deze wil hij een kunstwerkje creëren. Vooral treffend in zijn werk is de kleur : een prachtig coloriet en fijne kleurencombinaties. Hij werkt onder de naam "TER IGNIS" wat "aarde en vuur" wil beduiden. Hij wil een nieuwe richting uit. Voor hem is de aarde niet de hoofdzakelijke en uitsluitende materie. De materie wordt verbonden met het inbrengen van glasscherven, zand en andere vreemde materialen. Deze combinatie van materie is dan een hulpmiddel voor de glazuur, die door de levendige kleuren de ceramieke kunstwerken verheffen en de mens iets opgewekt bieden. Het is voor Paul VERMEIRE heel wat moeilijker, heel wat gedurfter dan met enkel de donkere kleur de materie, de bebakken klei te accentueren. Met kleuren werken eist van de kunstenaar ook veel meer concentratievermogen. Niets kan hem nog remmen in zijn uitdrukkingsvermogen. Hij is en blijft de zoeker naar zichzelf vernieuwen, naar het steeds vernieuwen van vorm en materie.

Zijn grote ceramieken zijn dan ook rond 1960 niet meer te rekenen tot de commerciële ceramiek. Hij volgt bij deze een eigen moderne richting, zelfs bij sommige totaal non-figuratief en abstract. VERMEIRE groeit stillétjes aan uit zijn keldertje, die hem te benepen wordt en steekt de rest van zijn tuin onder dak tot een grote werkplaats. Zijn derde en grotere oven brengt zijn werkjes en werken naar binnen- en buitenland, zoals Amerika, Zaïre, Nederland, Frankrijk, Marokko en Zuid Afrika. Talloos zijn flatgebouwen, kerken, kapellen en openbare gebouwen, die hij met zijn sierlijke en echt persoonlijke ceramiek verfraait. Vanwege officiële en privé ondernemingen krijgt hij veel opdrachten. Ceramiekwerken worden in 1971 aangeboden aan het Vorstenpaar en in 1974 aan prins Rainier van Monaco. In 1972 betekent het werk "De grote Christus" voor de St.-Magdalenakerk te Brugge voor hem een grote opdracht. In datzelfde jaar voert hij een groot bas-reliëf uit voor Sparrenduin te De Haan. Na het zien van dit kunstwerk bezoekt Minister VAN MECHELEN de kunstenaar ten huize. In 1974 worden de nieuwe lokalen voor de Oostendse Christelijke Mutualiteiten gesierd door een machtig muurceramiek. Paul symboliseert hierin de verschillende terreinen, waarin de Christelijke Mutualiteit actief is. Hetzelfde jaar reikt de nationale pers een prijs uit aan de Jong-Euro-Song-festival onder de vorm van een beeldend ceramiekkunstwerk van zijn hand.

(vervolgt)

Fred DUFAIT